У нас у горах, пани-браття,
Раз виводились соко́ли;
Тепер не мають і коли
Про теє люди споминати...
Минув наш давній тихий рай,
Минула давня наша воля...
Але ще кажуть, як соколи
Назад повернуться в наш край,
То ще гаразд на світі буде.
Не вірю я — най вірять люде!
Бо в нас було колись добро
І славно в нас було,
Доки наші не приймили
За короля круля
Краківського. Пропав і круль,
І ми з ним пропали, —
Єлуїтські колегії
Лиш повиростали,
Як гадярки капанисті
Слотавого літа.
А ми усе питаємо,
Чо лихо на світі?..
Покажімо єзуїтам
У Рим лиш дорогу,
Відберімо чортам царство
Та віддаймо богу!
Тогді у нас і соколи
Вестись назад стануть,
А ті гори свою волю
Соколю дістануть.